

Nyfikenhetsskolan

Trossats 1

Detta är nyfikenhetsvandring 2

I mitt förra brev, kära surfare,

hittade jag dig i "Narniaskåpet". Du kommer ihåg vad som hände: Plötsligt öppnades väggen in mot en helt ny värld. Du hamnade bland en massa knepiga människor i trosbekännelsens **VI**. Vi upptäckte att centralfiguren där inte var tomten. Han vill ju bara **likrikta** oss till snälla barn.

I centrum stod Jesus och står Jesus. Han tar in dig i sin "originalskola". Han vill hjälpa dig att bli det särpräglade, spännande, roliga original som Gud ämnat dig att vara.

Vad detta innebär får du se om du orkar gå med ett tag till i denna **nyfikenhetsupptäcktsvandring**. Låt oss därför titta på fortsättningen av trosbekännelsen.

TRO PÅ

Vi tror på Gud Fader allsmäktig,
himmelens och jordens skapare.

Det är faktiskt så:

Alla människor tror. Vi kan inte ta ett steg utan att tro. Vi tror att taxichauffören kan skilja mellan gaspedal och broms. Vi tror att jorden är rund och att kocken inte blandat arsenik i soppan. Jag tror, jag tror på sommaren. Jag tror att det våras för kyrkan. Jag tror att $1 + 1 = 1$ eftersom jag tror på DEN STORA KÄRLEKEN.

T.o.m. vetenskapsmannen, som vet så mycket, tror att han vet. Om jag gör SI blir det Så, säger han. Denna tro kallas med ett finare namn för hypotes. Ateisten tror att det inte finns någon Gud. Men en icke-tro är också en tro. Alla tror! Frågan är bara vad man menar med ordet tro och vad som är innehållet i ens tro.

När jag som kristen säger att jag tror på Gud, så menar jag detta:

1. Jag är övertygad om att Gud finns.
2. Jag litar på Gud. Jag har min förankring i honom.
Frågan är hur kommer man till en sådan tro.

Mitt svar är:

Våga dig på experimentet Jesus!

Detta är nyfikenhetsvandring 2

Det var en gång

en gammal präst från Rumänien som en gång hade varit en ung präst i Rumänien. En dag gick han på hembesök till en gammal man som en gång varit en ung man (i Rumänien). Prästen tyckte att det var en atmosfär av himmel omkring den gamle mannen. Man kände att här var en man som levde mycket nära Gud.

När prästen hade hälsat på honom ville han sätta sig på stolen framför honom. "Nej, nej, inte där", sa han. "Där är en stol du kan sitta på" så visade han på en annan stol. "Sätt dig där så ska jag berätta för dig om Stolen".

Och så berättade han:

En gång, när jag var ung, var jag illröd ateist. Jag kunde inte tänka mig att det fanns en Gud. Jag föraktade präster och jag tyckte illa om kyrkan. Jag tänkte klara mig själv utan dom. Men det fanns i alla fall en präst jag tyckte rätt så bra om, sa han. Han kom ofta till mig. Vi diskuterade om Gud och livet och meningen och allt sådant. Men han lyckades aldrig övertyga mig.

En dag sa han till mig att göra ett experiment. Sätt dig i en skön fåtölj, sa han. Placera en annan fåtölj framför dig. Tänk dig in i att Jesus kommer till dig och sätter sig i den stolen. Börja tala med honom. Om Du inte gillar Jesus, så säg det till honom. Om du inte gillar präster och kyrkan, så säg det till honom. Han kanske håller med dig. Prata med honom om allt. Om allt du tycker illa om och allt du retar dig på. Och också om det du är glad över. Säg det ...

Jag tyckte detta var ett dumt experiment. Men jag lovade ändå att göra det en gång. Jag gjorde det. En gång. Och kände mig hemskt fånig. Slutade efter ett tag. Men någon dag senare gjorde jag om det. Och sedan en dag till.

Så en dag hände något märkligt. Jag förnam en närvaro i rummet. Det var en värme, något ljust, jag kan inte förklara det. Jag vet det: Jesus var där. Han satt i stolen. Sedan den dagen kunde jag inte låta bli. Jag talade med Jesus om allt. Han blev min vän. Och Stolen såg jag som en helig stol. Ingen utom Jesus fick sitta på den...

För ett tusen niohundrasjuttio år sedan ungefär var det några som vågade sig på **experimentet Jesus**. De möter Jesus själv. Följ mig, sa han. Det var som elektricitet i hans ord. De bryter upp. Lämna sina hem, tar tjänstledigt från fiskeribranschen. De följer Jesus på historiens mest spännande **nyfikenhets-upptäcktsvandring**. De lyssnar till vad Jesus säger, ser vad han gör. Ibland blir de alldeles hänfödda, ibland tvivlar de. Dom har skrivit ner sina erfarenheter i en bok. De berättar om Jesus. Och de berättar också om sig själva: hur dumma de ofta var, hur fega de var, hur de grälade om vem som var störst, bäst och vackrast, Men Jesus slängde inte bort dem när de var dumma. Han hade ett väldigt tålamod med dem. Och på den vandringen fördjupades de, de mognade, kom till tro. De vågade satsa sina liv på Jesus-saken.

Detta är nyfikenhetsvandring 2

De vill gärna att du sätter dig ned med dem och låter dem berätta om sin tro och sina erfarenheter. Slå upp Boken - Nya Testamentet heter den. Gör så här:

Läs ett avsnitt om Jesus. Det kan ta tid innan jag hör dessa berättelser tala till mig. Texten ligger där först tyst och stum. Där finns så många svåra ord. Och så många obegripliga tankar.

Men plötsligt händer det något. Orden i bibelberättelsen börjar röra sig mot mig. Du ser att de handlar om mig. Jag finns här mitt i dessa tusenåriga gamla texter. De talar om mina problem. Om min bluff. Om mina bekymmer.

Men när jag fortsätter att vara stilla inför texten upptäcker jag något ännu mer fantastiskt: Jesus är här! Mitt inne i texten. Det är till mig han talar. Det är mig han vill hjälpa. Just nu!

Tillsammans med kristna över hela jorden vågar vi stava på dessa ord: VI TRO ... Och vi upptäcker **Boken** som en kraftkälla som vi inte kan vara utan.

I **skafferiet** finns en märklig pärla. Bibelstudiemetoden Shemá.

Nästa gång skall vi göra en nyfikenhetsupptäcktsvandring för att se vad som finns bakom ordet GUD FADER

Hjärtliga hälsningar

Bengt Pleijel

Ger vandringen ilskor, grubblor, tröstor och glädjor?
Bengt finns på Internet: www.bibelskolan.com